

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziesiąta izba)

z dnia 4 czerwca 2025 r.*

Polityka gospodarcza i pieniężna – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi –
Szczególne zadania nadzorcze powierzone EBC – Decyzja w sprawie cofnięcia zezwolenia
instytucji kredytowej – Naruszenie ustawodawstwa krajowego z dziedziny przeciwdziałania
praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu – Artykuł 83 ust. 2 rozporządzenia (UE)
nr 468/2014 i art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 – Zakres badania przez EBC
okoliczności uzasadniających cofnięcie zezwolenia – Kompetencja właściwych organów
krajowych i EBC w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego – Przesłanki cofnięcia –
Obowiązek uzasadnienia – Prawo do dobrej administracji

W sprawie T-551/23

Baltic International Bank SE, z siedzibą w Rydze (Łotwa), którą reprezentowali M. Supe oraz
V. Supe, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC), który reprezentowali E. Yoo, J. Poscia, K. Drēviņa
oraz M. Puidokas, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (dziesiąta izba),

w składzie: O. Porchia (sprawozdawczyni), prezeska, M. Jaeger i P. Nihoul, sędziowie,

sekretarz: I. Kurme, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 grudnia 2024 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: łotewski.

Wyrok

- 1 W skardze wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca, Baltic International Bank SE, wnosi o stwierdzenie nieważności wydanej wobec niej decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 3 lipca 2023 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej podlegającej nadzorowi ostrożnościowemu (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Okoliczności powstania sporu

- 2 Skarżąca jest mniej istotną instytucją kredytową z siedzibą w Łotwie, podlegającą bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisji rynku finansowego i kapitałowego, Łotwa) (zwanej dalej „KRFK”), która została włączona do Latvijas Banka (banku Łotwy).
- 3 Uznawszy, że od 2012 r. skarżąca naruszała ciężące na niej zobowiązania bankowe, KRFK wydała w stosunku do niej szereg decyzji.
- 4 W szczególności w dniu 9 marca 2016 r. KRFK wydała lēmuma Nr. 61 par sankciju piemērošanu AS „Baltic International Bank” (decyzję nr 61 o nałożeniu sankcji na AS „Baltic International Bank”) (zwaną dalej „decyzją nr 61”), której skarżąca nie zaskarżyła. W dniu 29 listopada 2019 r. KRFK wydała lēmuma Nr. 191 par sankciju un pasākumu noteikšanu AS „Baltic International Bank” (decyzję nr 191 o nałożeniu sankcji i środków względem AS „Baltic International Bank”) (zwaną dalej „decyzją nr 191”), którą skarżąca zakwestionowała. W dniu 22 grudnia 2022 r. KRFK potwierdziła tę decyzję mocą lēmuma Nr. 255 par Finanšu un kapitāla tirgus komisijas padomes 29.11.2019. lēmuma Nr. 191 atstāšanu par negrozītu (decyzji nr 255 utrzymującej w mocy [decyzję nr 191]). Skarżąca zaskarżyła tę ostatnią decyzję do Administratīvā apgabaltiesa (regionalnego sądu administracyjnego, Łotwa).
- 5 Ponadto w dniu 12 grudnia 2022 r. KRFK wydała lēmumas Nr. 215 par noregulējuma darbības nepiemērošanu Baltic International Bank SE (decyzję nr 215 w sprawie niestosowania działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji względem [skarżącej]) (zwaną dalej „decyzją nr 215”) oraz lēmumas Nr. 216 par finanšu pakalpojumu sniegšanas apturēšanu un pilnvarnieku iecelšanu Baltic International Bank SE (decyzję nr 216 w sprawie zawieszenia świadczenia usług finansowych i ustanowienia pełnomocnika dla [skarżącej]) (zwaną dalej „decyzją nr 216”).
- 6 W dniu 30 grudnia 2022 r. KRFK przedłożyła EBC wniosek dotyczący decyzji zatytułowany „w sprawie cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej podlegającej nadzorowi ostrożnościowemu” w odniesieniu do skarżącej (zwany dalej „wnioskiem dotyczącym decyzji”).
- 7 W dniu 10 marca 2023 r. EBC wydał decyzję ECB-SSM-2023-LV-1 WHD-2022-0014 w sprawie cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej podlegającej nadzorowi ostrożnościowemu (zwaną dalej „pierwotną decyzją”), dotyczącą cofnięcia zezwolenia udzielonego skarżącej jako instytucji kredytowej.
- 8 Pierwotna decyzja opiera się na trzech podstawach, dotyczących:
 - po pierwsze, tego, że skarżąca dopuściła się poważnych naruszeń w dłuższym okresie i w dniu wydania pierwotnej decyzji nadal dopuszczała się poważnych naruszeń istotnych przepisów

Noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un terorisma un proliferācijas finansēšanas novēršanas likums (ustawy o zwalczaniu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu i rozprzestrzenianiu broni) z dnia 13 czerwca 2019 r. (*Latvijas Vēstnesis* 2008, nr 116), które odrębnie i łącznie stanowią podstawę do cofnięcia zezwolenia;

- po drugie, tego, że skarżąca naruszała w dłuższym okresie obowiązek wprowadzenia skutecznych systemów kontroli wewnętrznej, ustanowiony w art. 34¹ ust. 1 Kredītiestāžu likums (ustawy o instytucjach kredytowych) z dnia 5 października 1995 r. (*Latvijas Vēstnesis* 1995, nr 163);
 - po trzecie, tego, że skarżąca naruszyła ciążyący na niej obowiązek określenia i wdrożenia ostrożnych strategii, polityk i procedur umożliwiających jej zarządzanie ryzykiem, w tym wykrywanie w odpowiednim czasie ryzyka, jego ocenę, analizę oraz monitorowanie zgodnie z art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych.
- 9 Wyrokiem z dnia 24 marca 2023 r. Ekonomisko lietu tiesa (sąd gospodarczy, Łotwa) ogłosił likwidację skarżącej.
- 10 W dniu 6 kwietnia 2023 r. skarżąca złożyła do Administracyjnej Rady Odwoławczej EBC wniosek o ponowne rozpatrzenie pierwotnej decyzji.
- 11 W dniu 3 lipca 2023 r. Rada Prezesów EBC zastąpiła pierwotną decyzję zaskarżoną decyzją o identycznej treści, która weszła w życie następnego dnia po doręczeniu pierwotnej decyzji.

Žādania stron

- 12 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie EBC kosztami postępowania.
- 13 EBC wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 14 EBC wyraża wątpliwości co do dopuszczalności skargi, kwestionując ważność pełnomocnictwa udzielonego adwokatom skarżącej. Podkreśla on w szczególności, że były zarząd skarżącej udzielił pełnomocnictwa tym adwokatom pełnomocnictwem procesowym z dnia 5 września 2005 r. i umową o reprezentacji z dnia 23 marca 2023 r., ale likwidator skarżącej odwołał z dniem

6 kwietnia 2023 r. wszystkie pełnomocnictwa udzielone przez ten zarząd, unieważniając w ten sposób pełnomocnictwo, na podstawie którego adwokaci skarżącej reprezentują ją w niniejszej sprawie.

- 15 W odpowiedzi na środek organizacji postępowania skierowany przez Sąd skarżąca przedstawiła w dniu 23 października 2024 r. dodatkowe dokumenty, w tym pismo jej zarządcy, w celu uzasadnienia pełnomocnictwa udzielonego jej adwokatom. Powołała się ona również na wyrok z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerčbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923), twierdząc, że pełnomocnictwo udzielone jej adwokatom nie może zostać unieważnione, podobnie jak orzekł to we wspomnianym wyroku Trybunał. Podnosi ona, że jej były zarząd był uprawniony w dniu 23 marca 2023 r. do zawarcia z jej adwokatami umowy o reprezentacji. Dodaje ona, że o ile jej likwidator odwołał następnie wszystkie pełnomocnictwa udzielone przez wspomniany zarząd, o tyle nie można uwzględnić tego odwołania w odniesieniu do pełnomocnictw udzielonych jej adwokatom w niniejszej sprawie, ponieważ istnieje ryzyko, że likwidator nie zakwestionuje przyjętego przez KRFK lub przy jej wsparciu aktu, który doprowadził do wszczęcia wobec niej postępowania likwidacyjnego, co byłoby sprzeczne z zasadą skutecznej ochrony sądowej. Zachowanie likwidatora mogłoby naruszać prawo skarżącej, jako osoby prawnej prawa prywatnego, do rzetelnego procesu. Skarżąca przedstawiła to samo pismo jej zarządcy jako formalny dokument w celu uzasadnienia pełnomocnictw udzielonych jej adwokatom.
- 16 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który ma zastosowanie do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, celem wniesienia skargi do sądów Unii Europejskiej osoby prawne takie jak skarżąca powinny być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego uprawnionego do występowania przed sądami jednego z państw członkowskich lub innego państwa będącego stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lutego 2024 r., Pilatus Bank/EBC, C-256/22 P, EU:C:2024:125, pkt 35).
- 17 Biorąc pod uwagę, że osoby prawne muszą być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego uprawnionego do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa będącego stroną porozumienia EOG, dopuszczalność skargi wniesionej przez taką osobę jest uzależniona od wykazania, iż dana osoba rzeczywiście podjęła decyzję o wniesieniu skargi i że adwokatom lub radcom prawnym, którzy utrzymują, że ją reprezentują, rzeczywiście udzielono pełnomocnictwa w tym zakresie (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lutego 2024 r., Pilatus Bank/EBC, C-256/22 P, EU:C:2024:125, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 18 By upewnić się, że tak właśnie jest, art. 51 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem nakłada na adwokatów lub radców prawnych, jeżeli strona, którą reprezentują, jest osobą prawną prawa prywatnego, obowiązek przedstawienia w sekretariacie Sądu pełnomocnictwa udzielonego przez tę stronę, zaś nieprzedstawienie tego pełnomocnictwa może wywołać, zgodnie z § 4 tego artykułu, formalną niedopuszczalność skargi (zob. wyrok z dnia 8 lutego 2024 r., Pilatus Bank/EBC, C-256/22 P, EU:C:2024:125, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 19 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że były zarząd skarżącej był uprawniony do udzielenia w dniu 5 września 2005 r. pełnomocnictwa procesowego i zawarcia w dniu 23 marca 2023 r. umowy o reprezentacji z adwokatami skarżącej w niniejszej sprawie.

- 20 W piśmie z dnia 10 października 2024 r., przekazanym przez skarżącą w dniu 23 października 2024 r. w odpowiedzi na środek organizacji postępowania Sądu oraz tytułem pełnomocnictwa dla adwokatów skarżącej, zarządca skarżącej twierdzi, że odwołanie pełnomocnictwa przez likwidatora, które zostało opublikowane w dniach 11 kwietnia 2023 r. i 29 stycznia 2024 r., nie wpłynęło na ważność pełnomocnictw udzielonych przez byłą zarząd adwokatom skarżącej w niniejszej sprawie. Dodaje on, że adwokaci skarżącej są uprawnieni do reprezentowania jej na podstawie wspomnianych pełnomocnictw.
- 21 W tym względzie wystarczy zauważyć, że chociaż KRFK nie jest ani autorem zaskarżonej decyzji, ani stroną pozwaną przed Sądem, gdyż role te odgrywa EBC, to jednak uczestniczyła ona w wydaniu zaskarżonej decyzji, która została przyjęta na jej wniosek. Zważywszy na zadanie likwidacji powierzone mu na podstawie prawa łotewskiego, likwidator znajduje się w sytuacji konfliktu interesów ze względu na to, że zakwestionowanie przed Sądem cofnięcie zezwolenia reprezentowanej przez niego osobie prawnej mogłoby sprawić, że – wbrew temu zadaniu – pozbawiłoby postępowanie likwidacyjne tej osoby wszelkich podstaw prawnych (zob. podobnie wyrok z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in., C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923, pkt 74).
- 22 W konsekwencji, co się tyczy reprezentowania skarżącej przez jej adwokatów w niniejszej sprawie, nie można uwzględnić odwołania przez likwidatora udzielonego tym adwokatom pełnomocnictwa, ponieważ naruszałoby to prawo skarżącej do skutecznej ochrony sądowej ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) (zob. podobnie wyrok z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in., C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923, pkt 78).
- 23 W tych okolicznościach należy uznać, że adwokaci skarżącej są ważnie umocowani do reprezentowania jej.
- 24 Należy dodać, że administrator nie kwestionuje pełnomocnictw udzielonych pierwotnie adwokatom skarżącej.
- 25 Ponadto EBC nie zakwestionował ostatniego, przedstawionego przez skarżącą w charakterze formalnego dokumentu, pełnomocnictwa.
- 26 Skarga jest zatem dopuszczalna.

W przedmiocie dopuszczalności dokumentów przedstawionych przez skarżącą w dniu 2 grudnia 2024 r.

- 27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 grudnia 2024 r. skarżąca przedstawiła nowe wnioski dowodowe z dnia 21 lipca 2023 r. oraz z dni 5 i 6 września 2023 r., a zatem wcześniejsze – w przypadku pierwszego z nich – niż wniesienie skargi, a w przypadku pozostałych wcześniejsze niż złożenie repliki. Na rozprawie EBC wyraził wątpliwości co do dopuszczalności tych dokumentów.
- 28 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania w wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione.

- 29 W tym względzie skarżąca została wezwana na rozprawie do ustosunkowania się do ewentualnej niedopuszczalności przedstawionych dokumentów i do przedstawienia powodów uzasadniających przekazanie tych dokumentów dopiero w przeddzień rozprawy. Ograniczyła się ona do wskazania, że dokumenty te zostały jej przekazane przez likwidatora, nie wskazała jednak, w jakim dniu to przekazanie miało miejsce, ani nie wyjaśniła, dlaczego uzyskanie od likwidatora tych dokumentów byłoby wcześniej niemożliwe.
- 30 W tych okolicznościach dokumenty przedstawione w dniu 2 grudnia 2024 r. należy uznać za niedopuszczalne.

Co do istoty

- 31 Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy błędu w ocenie popełnionego przez EBC w zakresie, w jakim EBC nie uwzględnił faktu, że KRFK nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku wydania na szczeblu krajowym przepisów określających kryteria mające zastosowanie do poważnych naruszeń aktów regulacyjnych w dziedzinie zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz rozprzestrzeniania broni (zwanym dalej „ZPP/FT”). Zarzut drugi dotyczy w istocie naruszenia przez EBC obowiązku przeprowadzenia własnego badania i nieograniczenia się do powtórzenia oceny dokonanej przez KRFK. Zarzut trzeci dotyczy w istocie naruszenia obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do drugiej i trzeciej z podstaw cofnięcia zezwolenia oraz błędów popełnionych przez EBC w odniesieniu do tych podstaw. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa do dobrej administracji, obejmującego prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do akt.
- 32 Sąd zbada łącznie zarzuty pierwszy i drugi, a następnie, kolejno, zarzuty trzeci i czwarty.

W przedmiocie zarzutów pierwszego i drugiego

- 33 W ramach zarzutów pierwszego i drugiego skarżąca kwestionuje dokonaną przez EBC ocenę przestrzegania przez nią przepisów w dziedzinie ZPP/FT. Twierdzi ona w istocie, że EBC nie dokonał samodzielnie należącej do niego oceny, lecz oparł ją na decyzjach podjętych przez KRFK, które były zaskarżalne, a także na wcześniejszych aktach wydanych w ramach krajowego postępowania administracyjnego, których skarżąca nie mogła zakwestionować przed sądem krajowym.
- 34 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że EBC popełnił błąd w ocenie, pomijając fakt, że KRFK nie przestrzegała przewidzianego w art. 196 ust. 4 ustawy o instytucjach kredytowych obowiązku wydania na szczeblu krajowym aktów określających kryteria mające zastosowanie do poważnych naruszeń w dziedzinie ZPP/FT.
- 35 EBC naruszył przewidziany w art. 83 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1) obowiązek przeprowadzenia, przy przyjmowaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia, swojej oceny okoliczności uzasadniających to cofnięcie.

- 36 Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja opiera się na ocenie KRFK zawartej we wniosku dotyczącym decyzji, a także na dokumentach dostarczonych przez ten organ, co zgodnie z art. 83 ust. 2 rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego nie jest wystarczające.
- 37 Skarżąca przypomina przepisy art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym o nadzorze ostrożnościowym”), art. 83 ust. 2 rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego, art. 18 lit. f) i art. 67 ust. 1 lit. o) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338), a także przepisy art. 27 ust. 1 pkt 8 i art. 196 ust. 3 i 4 ustawy o instytucjach kredytowych.
- 38 W świetle powyższych przepisów EBC powinien był zastosować ustawę o instytucjach kredytowych i stwierdzić, że krajowe akty regulacyjne określające kryteria mające zastosowanie do poważnych naruszeń w dziedzinie ZPP/FT nie zostały przyjęte.
- 39 Skarżąca dodaje, że nie można wykluczyć, iż gdyby akty krajowe wymienione w pkt 38 powyżej zostały przyjęte, to kryteria mające zastosowanie do poważnych naruszeń różniłyby się od kryteriów wskazanych w sprawozdaniu z dnia 31 maja 2022 r. sporządzonym w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) i Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA). Sprawozdanie to nie ma wiążącej mocy prawnej i nie może zastępować aktów regulacyjnych, które powinny być zostać przyjęte. To samo dotyczy zaleceń KRFK.
- 40 KRFK powinna była wskazać kryteria pozwalające uznać naruszenia popełnione przez skarżącą za poważne, a EBC powinien był stwierdzić, że w decyzjach KRFK zabrakło jednego elementu, a mianowicie uzasadnienia tej wagi naruszenia.
- 41 Nieprzyjęcie odpowiednich aktów regulacyjnych w wyznaczonych terminach narusza również zasadę pewności prawa, ponieważ skarżąca miała prawo znać z wyprzedzeniem kryteria stosowane do zakwalifikowania zarzucanych jej naruszeń jako poważnych.
- 42 Ponadto EBC oparł się na błędnej podstawie prawnej. Skarżąca twierdzi, że brak kryteriów został uznany przez ustawodawcę za istotną lukę w zakresie, w jakim ustawodawca przewidział w pkt 84 przepisów przejściowych ustawy o instytucjach kredytowych, że KRFK miała ustanowić wspomniane kryteria przed dniem 1 sierpnia 2019 r., wydając akty regulacyjne mające taką samą moc prawną jak dekrety rady ministrów, zgodnie z łotewską ustawą. Dodaje ona jednak, że akty te nie zostały przyjęte.
- 43 Skarżąca dodaje, że EBC jest zobowiązany do stosowania nie tylko przepisów prawa Unii, ale także, w przypadku gdy prawo to składa się z dyrektyw, prawa krajowego transponującego te dyrektywy. Tymczasem w niniejszej sprawie dyrektywa 2013/36 została transponowana do prawa łotewskiego ustawą o instytucjach kredytowych, którą EBC miał stosować. EBC potwierdził zresztą, że powinien zbadać, czy spełnione są przesłanki przewidziane w prawie krajowym

w związku z art. 18 lit. f) i art. 67 ust. 1 lit. o) dyrektywy 2013/36. Powinien był on zatem ustalić istotne okoliczności faktyczne i zdecydować, czy były one na tyle istotne, aby wykazać, że skarżąca została uznana za odpowiedzialną za poważne naruszenie w rozumieniu prawa krajowego.

- 44 W tym kontekście, gdyby EBC stwierdził zgodnie z ustawą o instytucjach kredytowych, że KRFBK nie wydała aktów regulacyjnych w dziedzinie ZPP/FT, nie powinien był oprzeć zaskarżonej decyzji na ustaleniach dokonanych przez KRFBK, która nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku.
- 45 Skarżąca wyjaśnia, że decyzja nr 61, na której opiera się zaskarżona decyzja, została wydana przed przyjęciem aktu regulacyjnego, który miał ustalić kryteria wagi naruszeń w dziedzinie ZPP/FT, zgodnie z art. 196 ust. 4 ustawy o instytucjach kredytowych. KRFBK oparła swoją decyzję na wewnętrznym akcie regulacyjnym, podczas gdy nie jest to dozwolone na mocy art. 67 ust. 6 Administratīvā procesa likums (ustawy o postępowaniu administracyjnym) (*Latvijas Vēstnesis* 2001, nr 164). Podobnie w dniu przyjęcia decyzji nr 191 akty regulacyjne ustalające kryteria wagi naruszeń również nie zostały jeszcze wydane.
- 46 W odniesieniu do zarzutu drugiego, składającego się z trzech części, skarżąca twierdzi w odniesieniu do części pierwszej tego zarzutu, że EBC naruszył ciążący na nim obowiązek staranności, nie badając zarzucanych jej naruszeń w ramach decyzji nr 191, która została zakwestionowana na szczeblu krajowym. Ponieważ decyzja nr 191 nie była ostateczna w dniu wydania zaskarżonej decyzji, EBC powinien był ponownie zbadać związane z nią okoliczności faktyczne. Skarżąca wyjaśnia w replice, że orzeczeniem regionalnego sądu administracyjnego z dnia 5 września 2023 r. postępowanie wszczęte przeciwko decyzji nr 191 zostało umorzone w następstwie złożonego w dniu 24 lipca 2023 r. przez likwidatora skarżącej wniosku o cofnięcie.
- 47 W części drugiej zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że EBC nie zbadał dokładnie i bezstronnie okoliczności faktycznych związanych z dochodzeniami, do których odwołuje się on w pkt 11 załącznika do zaskarżonej decyzji. Skarżąca powołuje się na łotewskie przepisy dotyczące dochodzeń i postępowań karnych oraz na fakt, że żadnemu z jej pracowników, członków zarządu lub akcjonariuszy nie nadano statusu podejrzanego lub oskarżonego. Powołując się w zaskarżonej decyzji na toczące się postępowanie karne, EBC naruszył art. 48 ust. 1 Karty, który przewiduje, że każdego oskarżonego uważa się za niewinnego. Zdaniem skarżącej EBC nie mógł wykorzystać informacji dotyczących wszczęcia postępowania karnego jako podstawy zaskarżonej decyzji.
- 48 W części trzeciej zarzutu drugiego skarżąca kwestionuje moc prawną dokumentów, na których opiera się zaskarżona decyzja, a mianowicie sprawozdań z kontroli oraz decyzji nr 61 i nr 191. Zdaniem skarżącej do EBC należała kontrola zgodności z prawem wniosku dotyczącego decyzji, który zawiera istotne wady, wpływające na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.
- 49 Co się tyczy w pierwszej kolejności sprawozdań z kontroli, skarżąca utrzymuje, że są one „decyzjami pośrednimi”, które w krajowym systemie prawnym nie mogą być kwestionowane. Są to jedynie pisma wyrażające punkt widzenia KRFBK i niebędące decyzjami ostatecznymi. W tym kontekście zaskarżona decyzja nie może opierać się na informacjach zawartych w tych sprawozdaniach.
- 50 Skarżąca wyjaśnia, że w odniesieniu do sprawozdania z kontroli z 2012 r. i kontroli przeprowadzonych w latach 2014 i 2015 EBC oparł się na naruszeniach prawa w dziedzinie ZPP/FT, których KRFBK nie zakwalifikowała jako takie.

- 51 Skarżąca wskazuje również, że sprawozdania z kontroli z 2018 r. i z 2019 r. były przedmiotem skargi wraz z decyzją nr 191 i że nie powinny być zostać wymienione w zaskarżonej decyzji. Informacje zawarte w sprawozdaniu z kontroli z 2018 r. nie mogą służyć za podstawę zaskarżonej decyzji. To samo dotyczy informacji zebranych w ramach postępowania wszczętego w dniu 13 grudnia 2021 r., które nie było przedmiotem żadnej ostatecznej decyzji.
- 52 Co się tyczy w drugiej kolejności decyzji nr 61 i nr 191, skarżąca utrzymuje, że pierwsza z nich jest aktem, który stał się ostateczny i którego nie zaskarżyła, i że zastosowała się ona do wszystkich zobowiązań wynikających z tego aktu. Co się tyczy decyzji nr 191, oddalenie przez sąd krajowy złożonego przez skarżącą wniosku w sprawie środka tymczasowego w odniesieniu do tej decyzji nie może przesądzać o ocenie tej decyzji co do istoty.
- 53 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o pisma KRFK dotyczące zachowania skarżącej, nie mają one charakteru ostatecznej decyzji.
- 54 Skarżąca dodaje, że EBC naruszył zasadę domniemania niewinności, opierając się na dwóch decyzjach KRFK, z których jedna, decyzja nr 191, została zakwestionowana, a także na sprawozdaniu z kontroli z 2018 r., które jest decyzją pośrednią. Jej zdaniem spór dotyczący decyzji KRFK jest analogiczny do sporu dotyczącego decyzji krajowego organu ochrony konkurencji nakładających grzywnę, w odniesieniu do których mają zastosowanie wszystkie gwarancje proceduralne prawa do rzetelnego procesu sądowego. Winę osoby oskarżonej o popełnienie naruszenia można uznać za ostatecznie ustaloną tylko wtedy, gdy akt stwierdzający to naruszenie stał się ostateczny. Tymczasem w odniesieniu do skarżącej nie istnieje żaden prawomocny wyrok stwierdzający jej odpowiedzialność za poważne naruszenia. EBC powinien był sprawdzić, czy dokumenty, na których się oparł, miały ostateczny charakter. Należało zbadać zasadność decyzji nr 191 lub nie opierać się na niej, ponieważ została ona zaskarżona. Skarżąca dodaje, że decyzja nr 255 została również zaskarżona przed sądem.
- 55 Kilkakrotne odniesienie do uzasadnienia decyzji nr 191 jest błędne, ponieważ żadne ze sprawozdań z kontroli, w tym sprawozdanie z kontroli z 2018 r., nie zawiera podnoszonych ustaleń, na których opiera się zaskarżona decyzja.
- 56 EBC kwestionuje argumentację skarżącej.
- 57 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 18 lit. f) dyrektywy 2013/36 właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie udzielone instytucji kredytowej, gdy dopuszcza się ona jednego z naruszeń, o których mowa w art. 67 ust. 1 tej dyrektywy. Zgodnie z art. 67 ust. 1 lit. o) wspomnianej dyrektywy dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy uznano, że instytucja dopuściła się poważnego naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. 2005, L 309, s. 15). Ta ostatnia dyrektywa została uchylona i zastąpiona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. 2015, L 141, s. 73).

- 58 Co się tyczy cofnięcia zezwolenia instytucji kredytowej, zgodnie z art. 83 ust. 2 rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego „[p]rzy podejmowaniu decyzji EBC bierze pod uwagę wszystkie następujące okoliczności: a) swoją ocenę okoliczności uzasadniających cofnięcie zezwolenia; b) projekt decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia, jeśli ma to zastosowanie; c) konsultacje z odpowiednim właściwym organem krajowym [...]; d) uwagi przedstawione przez instytucję kredytową zgodnie z art. 81 ust. 2 i art. 82 ust. 3 [tego rozporządzenia ramowego]”.
- 59 Z art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym wynika, że „[d]o celu wykonywania zadań powierzonych mu w tym rozporządzeniu i z myślą o zapewnieniu wysokich standardów nadzoru EBC stosuje całe stosowne unijne prawo, a w przypadku gdy takie unijne prawo tworzą dyrektywy – krajowe ustawodawstwo transponujące te dyrektywy”. Przepis ten przewiduje również, że „[w] przypadku gdy stosowne prawo unijne tworzą rozporządzenia oraz gdy obecnie rozporządzenia te wyraźnie dają państwom członkowskim opcje wyboru, EBC stosuje również ustawodawstwo krajowe dotyczące wykonywania tych opcji”.
- 60 Z art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym wynika, że EBC stosuje prawo krajowe, gdy dokonuje ono transpozycji odpowiednich dyrektyw (zob. podobnie wyrok z dnia 7 września 2023 r. Versobank/EBC, C-803/21 P, niepublikowany, EU:C:2023:630, pkt 102).
- 61 Należy dodać, że zaskarżona decyzja jest aktem dotyczącym nadzoru ostrożnościowego nad instytucją kredytową przyjętym przez EBC, który posiada szeroki zakres uznania w tym względzie, ponieważ, jak stanowi motyw 55 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym, powierzenie EBC zadań nadzorczych oznacza, że będzie na nim spoczywać istotna odpowiedzialność za zapewnienie stabilności finansowej w Unii oraz za wykorzystywanie jego uprawnień nadzorczych w jak najbardziej skuteczny i proporcjonalny sposób (zob. analogicznie wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 86).
- 62 Szeroki zakres uznania EBC wynika również z faktu, że zaskarżona decyzja wymaga oceny złożonych okoliczności faktycznych oraz okoliczności gospodarczych i finansowych (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 34; z dnia 22 czerwca 2023 r., Niemcy i Estonia/Pharma Mar i Komisja, C-6/21 P i C-16/21 P, EU:C:2023:502, pkt 52).
- 63 W tych okolicznościach kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad prawidłowością uzasadnienia decyzji takiej jak zaskarżona decyzja, nie może prowadzić do zastąpienia oceny EBC własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy decyzja ta nie została oparta na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych i czy nie narusza prawa, nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 2 września 2021 r., EPSU/Komisja, C-928/19 P, EU:C:2021:656, pkt 96; z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55).
- 64 Sąd Unii powinien w szczególności nie tylko zbadać materialną prawdziwość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także sprawdzić, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 56).

- 65 W tych okolicznościach należy zbadać dokonaną przez EBC ocenę pierwszej podstawy cofnięcia zezwolenia.
- 66 Zgodnie z pierwszą podstawą cofnięcia zezwolenia, przedstawioną w pkt 4 zaskarżonej decyzji, EBC uznał, że od 2012 r. skarżąca wielokrotnie i w sposób ciągły naruszała szereg wymogów prawnych w dziedzinie ZPP/FT, które dotyczyły systemu kontroli wewnętrznej (pkt 4.2.1 zaskarżonej decyzji), środków należytej staranności wobec klienta (pkt 4.2.2 zaskarżonej decyzji) oraz zgłaszania podejrzanych transakcji jednostce analityki finansowej KRFK.
- 67 W pkt 4 zaskarżonej decyzji i w załączniku do niej EBC przedstawia powody, które jego zdaniem świadczą o popełnieniu przez skarżącą poważnych naruszeń w dziedzinie ZPP/FT.
- 68 W tym względzie na wstępie należy zauważyć, że zaskarżona decyzja nie ogranicza się do powtórzenia stanowiska KRFK zawartego we wniosku dotyczącym decyzji.
- 69 Z zaskarżonej decyzji wynika bowiem, że EBC dokonał własnej oceny na podstawie szeregu informacji wynikających z wielu decyzji wydanych przez KRFK, ale także z innych dokumentów sporządzonych na szczeblu krajowym, w tym ze sprawozdań z kontroli i działań nadzorczych.
- 70 W zaskarżonej decyzji EBC opiera się na rozważaniach zawartych w szczególności w decyzjach nr 61 i nr 191, ale także w sprawozdaniach z kontroli na miejscu w latach 2012, 2014, 2018 i 2021, sprawozdaniach z ukierunkowanych kontroli na miejscu w latach 2013, 2015, 2019 i 2020, a także sprawozdaniach z ukierunkowanych kontroli pozamiejscowych w 2015 r. oraz działaniach w zakresie nadzoru pozamiejscowego w 2022 r.
- 71 Należy zauważyć, że EBC mógł słusznie uwzględnić decyzje nr 61 i nr 191, a także inne dokumenty wymienione w pkt 70 powyżej, w których zostały opisane naruszenia popełnione przez skarżącą. Okoliczność, że dokumenty te zostały sporządzone przez KRFK, nie stoi na przeszkodzie temu, aby EBC uwzględnił je i oparł się na zawartych w nich informacjach do celów własnej oceny, będącej podstawą decyzji o cofnięciu zezwolenia.
- 72 W tym względzie orzeczono w szczególności, że EBC był uprawniony do cofnięcia zezwolenia na podstawie naruszeń stwierdzonych przez właściwe organy krajowe (zwane dalej „właściwymi organami krajowymi”) (zob. analogicznie wyrok z dnia 12 września 2024 r., *Anglo Austrian AAB/EBC i Far-East*, C-579/22 P, EU:C:2024:731, pkt 47).
- 73 Co się tyczy decyzji nr 61 i nr 191, należy w pierwszej kolejności dodać, że pierwsza z tych decyzji nie została zakwestionowana przez skarżącą. Decyzja ta była zatem ostateczna i wiążąca względem skarżącej w dniu wydania zaskarżonej decyzji.
- 74 Co się tyczy podnoszonej przez skarżącą okoliczności, zgodnie z którą właściwy organ krajowy nie wydał jeszcze aktów regulacyjnych określających kryteria pozwalające uznać popełnione przez skarżącą naruszenia w dziedzinie ZPP/FT za poważne, z pism stron i z odpowiedzi udzielonych przez strony na rozprawie wynika, że obowiązek ustanowienia przez KRFK przepisów określających kryteria mające zastosowanie do poważnych naruszeń przepisów w dziedzinie ZPP/FT wszedł w życie dopiero w 2019 r., w następstwie zmiany art. 196 ustawy o instytucjach kredytowych, do którego w szczególności dodano ust. 4.

- 75 W związku z tym wyżej wymieniony obowiązek nie obowiązywał w dniu wydania decyzji nr 61, która obejmuje lata 2012–2016. Należy zauważyć, że o ile, jak twierdzi skarżąca, decyzja nr 61 została wydana w oparciu – w odniesieniu do określenia poważnych naruszeń – o akt wewnętrzny KRFK, który nie został upubliczniony w chwili jej wydania, o tyle bezsporne jest, że skarżąca nie zakwestionowała tej decyzji, w związku z czym EBC miał w każdym razie pełne prawo ją uwzględnić.
- 76 Ponadto z odpowiedzi udzielonej przez EBC na pytanie zadane przez Sąd wynika, że samo uwzględnienie decyzji nr 61 bez decyzji nr 191 mogło doprowadzić w niniejszej sprawie do cofnięcia zezwolenia.
- 77 W tym względzie należy zauważyć, że biorąc pod uwagę znaczenie zasad ostrożnościowych mających na celu zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, ale również szczególną odpowiedzialność instytucji kredytowych w tym względzie oraz konieczność jak najszybszego wyciągnięcia konsekwencji z popełnienia naruszeń tych zasad, krajowa decyzja administracyjna uznająca instytucję kredytową za odpowiedzialną za poważne naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie dyrektywy 2005/60 (obecnie dyrektywy 2015/849) jest wystarczająca, aby uzasadnić cofnięcie zezwolenia (zob. podobnie wyrok z dnia 22 czerwca 2022 r., *Anglo Austrian AAB i Belegging-Maatschappij „Far-East”/EBC*, T-797/19, EU:T:2022:389, pkt 50).
- 78 Ponadto, nawet jeśli skarżąca twierdziła przed Sądem, że przestrzegała zobowiązań wynikających z decyzji nr 61, należy przypomnieć, że stanowisko, zgodnie z którym pewne stwierdzone uchybienia zostały usunięte i nie mogą już uzasadniać cofnięcia zezwolenia, podważa cel ochrony systemu bankowego Unii. Mogłoby ono bowiem umożliwić instytucjom kredytowym, które dopuściły się poważnych naruszeń, kontynuowanie działalności tak długo, jak właściwe organy nie wykażą, że popełniły one nowe naruszenia (zob. analogicznie wyrok z dnia 22 czerwca 2022 r., *Anglo Austrian AAB i Belegging-Maatschappij „Far-East”/EBC*, T-797/19, EU:T:2022:389, pkt 61).
- 79 W drugiej kolejności decyzja nr 191 została przyjęta w 2019 r., czyli wtedy, gdy zdaniem skarżącej nie zostały jeszcze przyjęte przepisy wykonawcze w celu określenia kryteriów mających zastosowanie do poważnych naruszeń przepisów w dziedzinie ZPP/FT.
- 80 W tym względzie należy zauważyć, że nawet gdyby decyzja nr 191 została zaskarżona na szczeblu krajowym, to zgodnie z art. 80 łotewskiej ustawy w sprawie ZPP/FT skarga na taką decyzję automatycznie skutkuje zawieszeniem jedynie skutków części dotyczącej nałożonej grzywny, bez wpływu na pozostałą część decyzji. EBC miał zatem prawo uwzględnić ustalenia poczynione w decyzji nr 191.
- 81 Co się tyczy argumentu dotyczącego naruszenia zasady pewności prawa, przy założeniu, że zostanie wykazane, iż brak przyjęcia aktów regulacyjnych w wyznaczonych terminach dotyczył decyzji nr 191, należy zauważyć, że argument ten mógłby w stosownym przypadku zostać podniesiony w ramach skargi wniesionej na tę decyzję na szczeblu krajowym. Jednakże w odniesieniu do procedury cofnięcia zezwolenia EBC miał do czynienia z decyzją, której skutki nie zostały zawieszone, z wyjątkiem skutków dotyczących grzywny, jak wskazano już w pkt 80 powyżej.
- 82 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu, zgodnie z którym EBC powinien był stwierdzić, że w braku przyjęcia krajowych aktów regulacyjnych określających kryteria wagi naruszeń w dziedzinie ZPP/FT nie można uwzględnić dotyczących jej naruszeń stwierdzonych przez KRFK, należy przypomnieć, że Trybunał orzekł, iż o ile państwa członkowskie zachowują

kompetencje w zakresie wdrażania takich przepisów, jak wyraźnie przewiduje motyw 28 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym, o tyle EBC posiada wyłączną kompetencję do cofnięcia zezwolenia w odniesieniu do wszystkich instytucji kredytowych, niezależnie od ich znaczenia, w szczególności gdy opiera się ono na podstawie przewidzianej w art. 67 ust. 1 lit. o) dyrektywy 2013/36, do której odsyła art. 18 tej dyrektywy, ponieważ art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym ustanawia jako warunek cofnięcia zezwolenia istnienie jednej lub kilku przyczyn uzasadniających cofnięcie zezwolenia zgodnie z art. 18 tej dyrektywy (zob. podobnie wyrok z dnia 7 września 2023 r., Versobank/EBC, C-803/21 P, niepublikowany, EU:C:2023:630, pkt 141).

- 83 W tym względzie Sąd orzekł, że jednolity mechanizm nadzorczy centralizuje funkcje nadzoru ostrożnościowego na poziomie EBC, przewidując jednocześnie ich zdecentralizowane wykonywanie przez właściwe organy krajowe uczestniczących państw członkowskich pod nadzorem EBC, z którym współpracują i który wspierają. I tak, w obrębie jednolitego mechanizmu nadzorczego, po pierwsze, EBC wykonuje określone kompetencje wyłączne, czyli „bezpośredni” nadzór ostrożnościowy nad istotnymi instytucjami kredytowymi oraz kompetencje zastrzeżone dla niego na mocy art. 4 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym w stosunku do wszystkich instytucji, niezależnie od ich istotności. Po drugie, nadzór ostrożnościowy nad mniej istotnymi instytucjami prowadzony jest w sposób zdecentralizowany przez rzeczne właściwe organy krajowe, przy czym w ostatniej instancji działania te są regulowane i nadzorowane przez EBC, którego zadaniem jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania i skuteczności systemu nadzoru ostrożnościowego, a także spójne i jednolite stosowanie zasad ostrożnościowych we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich. EBC sprawuje wobec mniej istotnych instytucji nadzór „pośredni”, w ramach którego te właściwe organy krajowe zapewniają swoją współpracę i udzielają EBC pomocy. Ponadto te same właściwe organy krajowe zachowują kompetencje w sprawach nieobjętych rozporządzeniem podstawowym o nadzorze ostrożnościowym, jakimi są ochrona konsumentów, rynki instrumentów finansowych, ZPP/FT i walka z korupcją (wyrok z dnia 6 października 2021 r., Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, T-351/18 i T-584/18, EU:T:2021:669, pkt 131).
- 84 W tych okolicznościach do właściwych organów krajowych, w niniejszym przypadku KRFK, należy ustalenie elementów konstytutywnych naruszeń przepisów w dziedzinie ZPP/FT, przy czym EBC dokonuje oceny prawnej rozstrzygającej, czy te elementy i stwierdzone naruszenia leżące u podstaw wniosku dotyczącego decyzji uzasadniają cofnięcie zezwolenia oraz oceny proporcjonalności (zob. analogicznie wyrok z dnia 6 października 2021 r., Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, T-351/18 i T-584/18, EU:T:2021:669, pkt 197).
- 85 Ponadto należy zauważyć, że skarżąca nie wyjaśniła, w jaki sposób brak kryteriów służących określeniu wagi naruszeń w dziedzinie ZPP/FT powinien być prowadzić do wniosku innego niż ten, do którego doszła KRFK w odniesieniu do jej działań w tym zakresie. Nie wyjaśniła ona również, w jaki sposób kryteria, które należało przyjąć, miałyby różnić się od kryteriów zawartych w sprawozdaniu z dnia 31 maja 2022 r. sporządzonym w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego przez EUNB, ESMA i EIOPA (zob. pkt 39 powyżej). Skarżąca ograniczyła się do twierdzenia, że braki wskazane w sprawozdaniach z kontroli na miejscu sporządzonych przez KRFK zostały błędnie zakwalifikowane jako naruszenia.
- 86 W czwartej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego decyzji nr 191, zgodnie z którym żadne ze sprawozdań z kontroli, w tym sprawozdanie z 2018 r., nie zawiera podnoszonych ustaleń, na których opiera się zaskarżona decyzja, należy przypomnieć, jak wskazano już w istocie

w pkt 72 powyżej, że EBC nie miał obowiązku zweryfikowania wszystkich ustaleń dokonanych przez KRFBK i był jak najbardziej uprawniony do dokonania oceny cofnięcia zezwolenia, w szczególności na podstawie naruszeń stwierdzonych w decyzji nr 191.

- 87 Wreszcie, co się tyczy ocen podważających domniemanie niewinności skarżącej, a dokładniej pkt 4.4.4 zaskarżonej decyzji i pkt 11 załącznika do niej, należy, po pierwsze, stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest wynikiem postępowania administracyjnego, które jest odrębne od postępowania karnego wszczętego przeciwko skarżącej. Po drugie, jeżeli w pkt 11 załącznika do zaskarżonej decyzji oraz w jej pkt 4.4.4 rzeczywiście odniesiono się do wszczęcia tego postępowania karnego, to jak wyraźnie wynika z pkt 11 tego załącznika, uczyniono to przede wszystkim w celu podkreślenia skutków tego postępowania dla praw majątkowych niektórych akcjonariuszy. Ponadto, jak wynika w istocie z pkt 4.4.4 zaskarżonej decyzji, do wszczęcia postępowania karnego nawiązano w celu zilustrowania ewentualnych skutków tego naruszenia, co nie ma związku z kwestią przestrzegania przez skarżącą jej obowiązków wynikających z właściwych przepisów karnych.
- 88 Z całości powyższych rozważań wynika, że EBC nie popełnił błędów, takich jak te wskazane w pkt 63 powyżej, uznając, że skarżąca jest odpowiedzialna za poważne naruszenie krajowych przepisów w dziedzinie ZPP/FT w rozumieniu art. 67 ust. 1 lit. o) dyrektywy 2013/36. W konsekwencji zarzuty pierwszy i drugi winny zostać oddalone jako bezzasadne.
- 89 W tym kontekście należy przypomnieć, jak wskazano w istocie w pkt 57 powyżej, że dla uzasadnienia cofnięcia zezwolenia wystarczy, aby zostało popełnione jedno z naruszeń, o których mowa w art. 67 ust. 1 dyrektywy 2013/36. W tym względzie EBC wyjaśnił w ramach postępowania, że każda z trzech podstaw wymienionych w pkt 2.6 zaskarżonej decyzji uzasadnia sama w sobie cofnięcie zezwolenia. W odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na rozprawie skarżąca przyznała, że nie zakwestionowała tego aspektu w ramach pisemnego etapu niniejszego postępowania.
- 90 Tymczasem w niniejszej sprawie, ponieważ skarżąca nie była w stanie skutecznie zakwestionować tego, że cofnięcie zezwolenia może być uzasadnione z powodu naruszenia art. 67 ust. 1 lit. o) dyrektywy 2013/36, nie ma potrzeby badania, czy EBC popełnił błędy, przyjmując inne naruszenia, w szczególności oparte na art. 67 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, które zgodnie z zaskarżoną decyzją stanowią podstawy drugą i trzecią. Jednakże, tytułem uzupełnienia, Sąd zbada zarzut trzeci, który zmierza do zakwestionowania tych dwóch ostatnich podstaw.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

- 91 W ramach zarzutu trzeciego skarżąca w pierwszej kolejności twierdzi, że EBC nie uzasadnił w odpowiedni sposób zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona jej zdolności do określenia i wdrożenia ostrożnych strategii oraz polityk i procedur w celu zidentyfikowania ryzyka, nadzorowania go i zarządzania nim. Wniosek zawarty w zaskarżonej decyzji w tym względzie nie opiera się na żadnym przepisie prawa, a EBC nie poinformował skarżącej o swoich metodach obliczania ani o wynikach konkretnych obliczeń na poparcie swego wniosku. Uzasadnienie opiera się na ogólnych twierdzeniach, które znajdują się w pkt 6 zaskarżonej decyzji.
- 92 W sytuacji gdy skarżąca opracowała odrębną strategię utrzymania adekwatności kapitałowej w latach 2022–2024 i spełniła wymogi przewidziane w Finansū un kapitāla tirgus komisijas normatīvie noteikumi Nr. 227 (rozporządzeniu KRFBK nr 227) (zwanym dalej „rozporządzeniem nr 227”) z dnia 1 grudnia 2020 r., zatytułowanym „Lekšējās kontroles sistēmas izveides normatīvie noteikumi” (przepisy dotyczące ustanowienia systemu kontroli wewnętrznej), z zaskarżonej

decyzji nie wynika, by taka zgodność z wymogami była przedmiotem badania. Skarżąca dodaje, że informacje żądane przez KRFK były dużo bardziej szczegółowe niż informacje przewidziane w jej rozporządzeniu nr 227 i że braki, na które powołał się ten organ, nie były oparte na żadnym przepisie regulacyjnym. EBC nie zbadał, na czym polegały popełnione przez skarżącą naruszenia przepisów prawnych, do których odwołuje się on w pkt 6 zaskarżonej decyzji.

- 93 Skarżąca wskazuje, że KRFK nie podjęła żadnej decyzji w przedmiocie zgodności z art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych jej strategii, polityki i procedur w celu zidentyfikowania ryzyka, nadzorowania go i zarządzania nim. Uniemożliwiło jej to zakwestionowanie decyzji wydanych w ramach postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji.
- 94 Skarżąca kwestionuje ponadto pkt 6 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdza, że art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych transponuje art. 74 ust. 2 dyrektywy 2013/36, co jest błędne. Ani art. 74 dyrektywy 2013/36, ani żaden inny przepis tej dyrektywy nie wprowadzają wymogu określenia i wdrożenia ostrożnych strategii oraz polityk i procedur w celu zidentyfikowania ryzyka, nadzorowania go i zarządzania nim. To art. 74 ust. 1 dyrektywy 2013/36 został transponowany w art. 34¹ ustawy o instytucjach kredytowych, przy czym art. 74 ust. 2 tej dyrektywy został transponowany w pkt 5 Finansu un kapitāla tirgus komisijas normatīvie noteikumi Nr. 233 (rozporządzenia KRFK nr 233) z dnia 1 listopada 2012 r., zatytułowanego „Iekšējās kontroles sistēmas izveides normatīvie noteikumi” (przepisy dotyczące ustanowienia systemu kontroli wewnętrznej). Niezależnie od tego podnoszonego błędu pkt 6 zaskarżonej decyzji nie zawiera żadnej analizy zgodności polityk i procedur skarżącej z art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych, co uniemożliwia skarżącej zrozumienie zakresu podjętego wobec niej środka.
- 95 EBC nie oparł trzeciej podstawy zaskarżonej decyzji na precyzyjnych przepisach prawnych i nie istnieją jednolite wytyczne, na których EBC mógłby się oprzeć w celu ustalenia ewentualnej niezgodności strategii skarżącej z wymogami ostrożnościowymi. Ponadto kryteria określone przez EBC w trakcie niniejszego postępowania są ogólne i nieprecyzyjne i nie zostały zdefiniowane ani w wytycznych, ani jako kryteria oceny ostrożnego charakteru strategii. Ponadto zawarte w pkt 6.1.3 zaskarżonej decyzji odniesienie do pisma KRFK z dnia 10 lutego 2022 r., w którym zgłoszono wnioski, nie ma żadnego związku z wymogiem określonym w pkt 1 Finansu un kapitāla tirgus komisijas lēmums Nr. 105 (decyzji KRFK nr 105) (zwanej dalej „decyzją nr 105”) z dnia 20 sierpnia 2021 r., zobowiązującej do opracowania programu działania w celu rozwiązania stwierdzonych problemów.
- 96 EBC skoncentrował się na strategii na lata 2022–2024, ale nie przeanalizował strategii dotyczącej poprzednich lat. W pkt 6.2.2 zaskarżonej decyzji EBC odnosi się do faktu, że strategia do wdrożenia w 2018 r. nie pozwalała skarżącej na generowanie kapitału w celu zrównoważonego rozwoju i spełnienia wymogów ostrożnościowych. Odniesienie do niezgodności strategii na poziomie wysokiego ryzyka działalności skarżącej ma charakter ogólny. EBC popełnił błąd w ocenie, ponieważ skarżąca pozostawała wypłacalna w chwili wniesienia przez nią skargi i nie była dłużnikiem z tytułu jakiegokolwiek zobowiązania podatkowego.
- 97 Skarżąca dodaje, że EBC popełnił również błędy w ocenie w odniesieniu do wdrażania jej strategii. Zawarte w pkt 6.2.3 zaskarżonej decyzji stwierdzenie dotyczące niemożności skorygowania błędnej strategii i przyciągania nowych akcjonariuszy jest „bezskuteczne”, ponieważ skarżąca nie

była w stanie wdrożyć jakiejkolwiek strategii, biorąc pod uwagę środki nadzoru i wczesnej interwencji, jakie nałożyła względem niej KRFK. Ponadto ocena zawarta w pkt 6.1.5 zaskarżonej decyzji nie jest oparta na przepisach prawnych.

- 98 Skarżąca dodaje, że zaskarżona decyzja nie wskazuje, w odniesieniu do jakich procedur i polityk zarzuca się jej, że nie zostały określone lub wdrożone. W decyzji tej nie wskazano również, gdzie okoliczności te zostały stwierdzone ani jakie naruszenia skarżąca miała popełnić. EBC nie może powoływać się na decyzję nr 105 jako uzasadnienie zaskarżonej decyzji.
- 99 W drugiej kolejności skarżąca kwestionuje drugą podstawę cofnięcia zezwolenia, a mianowicie uporczywe nieprzestrzeganie przewidzianego w art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych obowiązku ustanowienia skutecznego systemu kontroli wewnętrznej w ramach działalności instytucji kredytowej. W zaskarżonej decyzji cofnięcie zezwolenia nie było bowiem uzasadnione brakiem systemu kontroli wewnętrznej lub brakiem elementów, o których mowa w art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych, ani systemowymi i ogólnymi brakami, lecz faktem, że zdaniem EBC stwierdzono braki w funkcjonowaniu systemu kontroli wewnętrznej wprowadzonego w latach 2019–2021. EBC nie uwzględnił informacji przekazanych przez skarżącą ani nie przeprowadził własnej analizy w świetle mających zastosowanie przepisów prawnych.
- 100 EBC nie określił dokładnie sposobu, w jaki każdy z mających zastosowanie przepisów został naruszony, i nie ocenił ryzyka związanego z polityką instytucji. W odniesieniu do konkretnego zakresu działalności skarżącej nie wskazał on żadnej dokładnej niezgodności z obowiązującymi przepisami, a w pkt 5.2 zaskarżonej decyzji ograniczył się do wskazania poważnych braków w kontroli wewnętrznej skarżącej oraz podejmowania nadmiernego ryzyka. Nie jest możliwe ustalenie, które przepisy rozporządzenia nr 227 nie były przestrzegane.
- 101 EBC powołuje się jedynie na art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych i nie stwierdza, że przy dokonywaniu oceny odwołał się do przepisów rozporządzenia nr 227. Ponadto, powołując się na kontrolę przeprowadzoną przez KRFK w 2019 r., EBC odnosi się do rozporządzenia nr 227, które weszło w życie dopiero od dnia 10 grudnia 2020 r. Ponadto sam opis stanu faktycznego nie wystarcza do ustalenia istnienia naruszenia. Skarżąca nie ma możliwości zweryfikowania treści wniosku EBC zawartego w pkt 5.2.3 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym nie była ona w stanie wdrożyć i stosować kompletnego i skutecznego systemu kontroli wewnętrznej. Brzmienie tego punktu jest niejednoznaczne, a przepis ten nie zawiera żadnego wyraźnego i bezpośredniego odesłania do art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych.
- 102 EBC kwestionuje argumentację skarżącej.
- 103 Należy zauważyć, że jak potwierdziła skarżąca na rozprawie, zarzut trzeci – niezależnie od jego nagłówka, który dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia – może zostać w istocie podzielony na dwie części, z których pierwsza dotyczy niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do drugiej i trzeciej z podstaw cofnięcia zezwolenia, a druga – błędów, jakie EBC miał popełnić przy ocenie tych podstaw.
- 104 Co się tyczy pierwszej części niniejszego zarzutu, dotyczącej niewystarczającego uzasadnienia, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem uzasadnienie, jakiego wymagają w szczególności art. 296 TFUE, art. 22 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym oraz art. 33 ust. 1 i 2 rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i powinno przedstawiać w sposób zrozumiały i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która

jest autorem aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami podjęcia środka, a właściwemu sądowi przeprowadzenie kontroli (zob. podobnie wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 85).

- 105 Zachowanie wymogu uzasadnienia należy oceniać w świetle okoliczności danego przypadku, w szczególności treści aktu, charakteru podniesionych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu wyjaśnień mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których akt dotyczy w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Nie jest wymagane, aby uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, powinna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. podobnie wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 87).
- 106 Co się tyczy podstaw drugiej i trzeciej, które skarżąca uważa za niewystarczająco uzasadnione, należy zbadać je w kolejności, w jakiej figurują one w zaskarżonej decyzji, przy czym są one ze sobą nierozzerwalnie związane.
- 107 W szczególności bowiem, odnosząc się w pkt 5 zaskarżonej decyzji do drugiej podstawy, która dotyczy obowiązku ustanowienia skutecznych systemów kontroli wewnętrznej (art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych), EBC zawarł swoją analizę w kontekście szerszym niż kontekst trzeciej podstawy, będącej przedmiotem pkt 6 tej decyzji, który dotyczy zarządzania przez skarżącą ryzykiem poprzez wprowadzenie ostrożnych strategii, polityk i procedur. I tak, w pkt 5.1.1 zaskarżonej decyzji odniesiono się już do przewidzianego w art. 74 ust. 1 dyrektywy 2013/36 obowiązku posiadania przez nadzorowane podmioty solidnych zasad zarządzania obejmujących jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury służące identyfikacji ryzyka, na które instytucje są lub mogą być narażone, zarządzania tym ryzykiem, monitorowania i zgłaszania go, oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe. Ponadto w pkt 5.1.2 tej decyzji poczyniono odniesienie do sytuacji skarżącej w zakresie zarządzania ryzykiem.
- 108 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona w odniesieniu do drugiej podstawy, omówionej w pkt 5 zaskarżonej decyzji.
- 109 W pkt 5.1 zaskarżonej decyzji EBC wskazuje bowiem okoliczności, które jego zdaniem pozwalają stwierdzić naruszenie obowiązku wprowadzenia skutecznych systemów kontroli wewnętrznej. Okoliczności te zostały szczegółowo opisane w pkt 5.1.1–5.1.12 wspomnianej decyzji.
- 110 Ponadto w pkt 5.2 zaskarżonej decyzji EBC wskazuje różne przepisy, które jego zdaniem zostały naruszone. Powołuje się on w tym względzie na art. 34¹ ust. 1 i art. 27 ust. 1 pkt 8 ustawy o instytucjach kredytowych, transponujące jego zdaniem art. 18 lit. f) dyrektywy 2013/36 w związku z art. 67 ust. 1 lit. d) i art. 74 tej dyrektywy. Przepisy te, przewidziane w nich obowiązki, jak również naruszenia zarzucane skarżącej zostały szczegółowo opisane w pkt 5.2.1–5.2.5 zaskarżonej decyzji.

- 111 Ponadto w pkt 5.3 zaskarżonej decyzji EBC wyjaśnia wniosek, do którego doszedł on w celu uzasadnienia cofnięcia zezwolenia ze względu na naruszenie obowiązku ustanowienia odnośnych systemów kontroli wewnętrznej. Podkreśla on, że do naruszenia tego obowiązku dochodziło w szczególności w długim okresie (pkt 5.3.2 i 5.3.5 zaskarżonej decyzji) i wielokrotnie (pkt 5.3.2–5.3.6 zaskarżonej decyzji).
- 112 Nawet przy założeniu, że EBC nie podał wszystkich informacji dotyczących drugiej podstawy, wydaje się jednak, że biorąc pod uwagę wymogi przypomniane w pkt 105 powyżej, okoliczności przedstawione w zaskarżonej decyzji są wystarczające do zrozumienia rozpatrywanej podstawy i powodów, które doprowadziły w oparciu o to do cofnięcia zezwolenia.
- 113 Co się tyczy argumentu skarżącej, zgodnie z którym EBC nie przedstawił dokładnie niezgodności zarzucanych jej braków z mającymi zastosowanie przepisami, należy zauważyć, że w pkt 5.2 zaskarżonej decyzji EBC rzeczywiście wymienił w odniesieniu do istoty obowiązku, którego dotyczy druga podstawa, wszystkie przepisy, które uznał za mające zastosowanie, a mianowicie art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych, który jego zdaniem transponuje art. 74 dyrektywy 2013/36, a także art. 6 i 53 rozporządzenia nr 227, umożliwiając w ten sposób, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, określenie przepisów, których nie przestrzegano.
- 114 Ponadto, o ile skarżąca krytykuje pkt 5.2.3 zaskarżonej decyzji ze względu na to, że nie jest w stanie zweryfikować jego treści, o tyle należy stwierdzić, że takiej weryfikacji można jednak dokonać na podstawie ustaleń dokonanych podczas kontroli na miejscu w 2019 r. i 2021 r., do których odnosi się ten punkt. Skarżąca nie twierdzi, że nie była w stanie zakwestionować treści wspomnianego pkt 5.2.3, powołując się na wnioski z kontroli, o których w nim mowa.
- 115 W drugiej kolejności, co się tyczy uzasadnienia trzeciej podstawy, która została omówiona w pkt 6 zaskarżonej decyzji, analiza tego punktu pozwala również na stwierdzenie, że uzasadnienie nie jest niewystarczające.
- 116 W pkt 6.1 zaskarżonej decyzji EBC wskazuje bowiem okoliczności, które jego zdaniem pozwalają stwierdzić naruszenie obowiązku określenia i wdrożenia polityk i procedur o pilnym charakterze umożliwiających skarżącej zarządzanie ryzykiem, w tym wykrywanie go we właściwym czasie, jego ocenę, analizę i monitorowanie. Okoliczności te zostały wymienione w pkt 6.1.1–6.1.7 rzeczonyj decyzji.
- 117 W pkt 6.2 zaskarżonej decyzji EBC wskazuje różne przepisy, które jego zdaniem zostały naruszone. Wymienia on w tym względzie art. 27 ust. 1 pkt 8 i art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych, transponujący jego zdaniem art. 18 lit. f) dyrektywy 2013/36 w związku z art. 67 ust. 1 lit. d) i art. 74 ust. 2 tejże dyrektywy. Odnośne przepisy i przewidziane w nich obowiązki zostały szczegółowo przedstawione w pkt 6.2.1–6.2.4 zaskarżonej decyzji.
- 118 W pkt 6.3 zaskarżonej decyzji EBC przedstawia wniosek, do którego doszedł w celu uzasadnienia cofnięcia zezwolenia, biorąc pod uwagę stwierdzone naruszenie przynajmniej od czasu decyzji nr 105, nakładającej na skarżącą środki wczesnej interwencji.
- 119 Należy stwierdzić, że skarżąca uczestniczyła w postępowaniu, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, w związku z czym знаła kontekst, w jakim decyzja ta została wydana.

- 120 W tym kontekście przedstawione w zaskarżonej decyzji okoliczności dotyczące podstaw drugiej i trzeciej umożliwiły skarżącej – i pozwalają Sądowi – zrozumieć powody, dla których zezwolenie zostało cofnięte.
- 121 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w tym, że w ramach niniejszego zarzutu skarżąca kwestionuje zasadność zaskarżonej decyzji, twierdząc, że EBC dopuścił się błędów w ocenie lub naruszenia prawa lub oparł się na nieścisłych okolicznościach faktycznych, w szczególności w odniesieniu do pkt 5.2, 6.1.5, 6.2.2– 6.2.4 i 6.3.1 zaskarżonej decyzji.
- 122 W tych okolicznościach część pierwszą zarzutu trzeciego, dotyczącą naruszenia obowiązku uzasadnienia, należy oddalić jako bezzasadną.
- 123 Co się tyczy części drugiej zarzutu trzeciego, dotyczącej zasadności podstaw drugiej i trzeciej, zgodnie z orzecnictwem przytoczonym w pkt 63 powyżej należy zbadać, czy zaskarżona decyzja jest dotknięta zarzucanymi błędami.
- 124 W pierwszej kolejności w odniesieniu do drugiej podstawy EBC postanowił o cofnięciu zezwolenia ze względu na uporczywe nieprzestrzeganie przez skarżącą przewidzianego w art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych obowiązku stworzenia skutecznego systemu kontroli informacji w ramach działalności tych instytucji, przy czym obowiązek ten został szczegółowo określony w art. 6 i 53 rozporządzenia nr 227.
- 125 Bezsporne jest, że zgodnie ze wspomnianym art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych:
- „Instytucja kredytowa zapewnia ustanowienie i funkcjonowanie kompleksowego i skutecznego systemu kontroli wewnętrznej, dostosowanego do charakteru, skali i złożoności jej działalności. System kontroli wewnętrznej obejmuje następujące elementy podstawowe:
- 1) strukturę organizacyjną odpowiednią do wielkości i ryzyka operacyjnego instytucji kredytowej, która obejmuje jasno ustalony, jednoznaczny i systematyczny podział obowiązków, zezwoleń i odpowiedzialności w zakresie przeprowadzania i kontroli transakcji między jednostkami strukturalnymi a odpowiedzialnymi pracownikami instytucji kredytowej;
 - 2) system identyfikacji, zarządzania, nadzoru i zgłaszania charakterystycznego i potencjalnego ryzyka związanego z działalnością instytucji kredytowej;
 - 3) procedury kontroli wewnętrznej;
 - 4) system wynagrodzeń, w tym politykę wynagrodzeń neutralną pod względem płci”.
- 126 Artykuł 74 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/36 stanowi, co następuje:
- „1. Instytucje posiadają solidne zasady zarządzania obejmujące jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury służące identyfikacji ryzyka, na które instytucje są lub mogą być narażone, zarządzaniu tym ryzykiem, jego monitorowaniu i raportowaniu oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmujące należyte procedury administracyjne i księgowe oraz politykę wynagrodzeń i praktyki w tym względzie, które są zgodne z zasadami należytego i skutecznego zarządzaniem ryzykiem i sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.

2. Zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, muszą być kompleksowe i proporcjonalne w stosunku do charakteru, skali i złożoności rodzajów ryzyka nieodłącznie związanych z danym modelem biznesowym oraz działalnością danej instytucji. Uwzględnia się kryteria techniczne ustanowione w art. 76–95”.
- 127 Należy dodać, że KRFBK przyjęła rozporządzenie nr 227 zgodnie z art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych.
- 128 Punkt 6 rozporządzenia nr 227 przewiduje, że system kontroli wewnętrznej instytucji jest zorganizowany w taki sposób, aby kierownictwo instytucji miało wystarczającą pewność, po pierwsze, że aktywa instytucji są chronione przed stratami oraz przed nieuprawnionym zarządzaniem i wykorzystaniem, a także przed ryzykiem związanym z działalnością instytucji, po drugie, że aktywa te są – w odniesieniu do kapitału instytucji, jej elementów składowych i ich proporcji – wystarczające do pokrycia ryzyka związanego z działalnością instytucji, a po trzecie, że instytucja działa w sposób rozsądny, ostrożny i skuteczny, w pełni przestrzegając wymogów wynikających z przepisów prawa i innych aktów prawnych.
- 129 Ponadto pkt 53 rozporządzenia nr 227 określa wymogi dotyczące polityki instytucji w zakresie ryzyka, wśród których znajdują się:
- opracowanie planu działania określającego wytyczne rady nadzorczej i rady zarządzającej (tone from the top) dotyczące działań, których oczekuje się od wszystkich pracowników i kadry kierowniczej instytucji w celu zapewnienia zarządzania ryzykiem, z uwzględnieniem podstawowych wartości (core values) instytucji;
 - informowanie pracowników i kadry kierowniczej instytucji, których rola obejmuje uwzględnianie ryzyka w imieniu instytucji, o ich funkcjach i zadaniach w ramach wykonywania ich odpowiednich obowiązków;
 - zapewnienie skutecznej komunikacji w ramach instytucji, ułatwiającej krytyczną ocenę stanowisk wyrażonych w dziedzinie zarządzania ryzykiem;
 - działania związane z podejmowaniem ryzyka zgodnie z profilem ryzyka instytucji, jej długoterminowymi interesami i celami, które sobie wyznaczyła.
- 130 Z wyżej wymienionych przepisów wynika w szczególności, że odnośne mechanizmy i środki powinny być dostosowane do ponoszonego ryzyka.
- 131 Tymczasem w niniejszej sprawie EBC podkreślił w zaskarżonej decyzji, że od 2018 r. skarżąca miała model gospodarczy wysokiego ryzyka, czego skarżąca nie zakwestionowała.
- 132 W tym kontekście skarżąca została poddana dwóm kontrolom na miejscu, w dniach od 7 marca do 30 kwietnia 2019 r. i od 10 maja do 16 lipca 2021 r. W wyniku pierwszej kontroli stwierdzono niedociągnięcia w systemie kontroli wewnętrznej w zakresie zarządzania ryzykiem, który to system nie był zgodny z poziomem ponoszonego przez skarżącą ryzyka. W wyniku drugiej kontroli zauważono w szczególności, że braki stwierdzone podczas pierwszej kontroli nie zostały skorygowane i że skarżąca nie ustaliła kryteriów ani limitów zarządzania ryzykiem. Z ustaleń wynika, że skarżąca nadal uporczywie stosowała nieadekwatne praktyki.

- 133 Ponadto w pkt 5.1 zaskarżonej decyzji przedstawiono szereg sytuacji i innych przykładów wynikających z kontroli, które podkreślają nieadekwatność struktury kontroli wewnętrznej w świetle modelu gospodarczego wysokiego ryzyka skarżącej. Biorąc pod uwagę stwierdzone braki w mechanizmach kontroli wewnętrznej skarżącej oraz niemożność przyjęcia i wdrożenia przez nią środków naprawczych, EBC uznał, nie popełniając błędu, że doszło do naruszenia właściwych przepisów.
- 134 Należy wyjaśnić, że – jak wskazano już w ramach pierwszej części zarzutu trzeciego – EBC wyraźnie wymienił przepisy prawa Unii i prawa krajowego, które uznał za naruszone w ramach drugiej podstawy. Powołał się on w szczególności na art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych, ale także na pkt 6 i 53 rozporządzenia nr 227.
- 135 Co się tyczy pozostałych argumentów podniesionych przez skarżącą, to jeśli chodzi przede wszystkim o argument, zgodnie z którym odniesiono się jedynie do braków w ramach działalności skarżącej w zakresie funkcjonowania wprowadzonego przez nią systemu kontroli wewnętrznej i zgodnie z którym braki te nie mają charakteru systemowego ani ogólnego, z przepisów przypomnianych w pkt 125–129 powyżej nie wynika, że tego rodzaju braki nie mogą zostać uznane za wystarczające. Jak przypomniano już w pkt 130 powyżej, mechanizmy i środki powinny być dostosowane do ponoszonego ryzyka, a jeśli ryzyko jest wysokie, braki i ich utrzymujący się charakter muszą być tego rodzaju, aby stanowiły naruszenie obowiązków wynikających z odnośnych przepisów.
- 136 Następnie, co się tyczy zastosowania art. 34¹ ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych oraz art. 6 i 53 rozporządzenia nr 227 do braków i przykładów wyszczególnionych w pkt 5 zaskarżonej decyzji, należy zauważyć, że nic nie pozwala stwierdzić, iż te braki i przykłady nie mogą być objęte tymi przepisami.
- 137 Skarżąca twierdziła, że EBC nie mógł powołać się na przepisy rozporządzenia nr 227, ponieważ kontrola, której została poddana, została przeprowadzona przez KRFBK w 2019 r., podczas gdy rozpatrywane rozporządzenie weszło w życie dopiero od dnia 10 grudnia 2020 r. Tymczasem należy zauważyć, że zaskarżona decyzja opiera się również na kontroli na miejscu przeprowadzonej w 2021 r. i że stwierdza się w niej, iż braki nadal utrzymywały się po 2020 r., co obejmuje okoliczności faktyczne zaistniałe po wejściu w życie rozporządzenia nr 227 i umożliwia tym samym odniesienie się do niego.
- 138 Wreszcie skarżąca kwestionuje pkt 5.1.2 zaskarżonej decyzji na tej podstawie, że EBC nie uwzględnił przekazanych mu przez nią informacji. Tymczasem nie może to wystarczyć do podważenia ustaleń przyjętych przez EBC w tymże punkcie, który podkreśla, że braki ze strony skarżącej mogły zostać skorygowane, ale zarazem stwierdza, że nie zapobiegło to powstaniu i utrzymywaniu się innych braków.
- 139 Co się tyczy w drugiej kolejności trzeciej podstawy, EBC postanowił cofnąć zezwolenie skarżącej ze względu na nieprzestrzeganie przez nią obowiązku określenia i wdrożenia ostrożnej strategii, polityk i procedur umożliwiających jej zarządzanie ryzykiem, w tym wykrywanie ryzyka w odpowiednim czasie, jego ocenę, analizę i monitorowanie go zgodnie z art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych, który to przepis transponuje art. 74 ust. 2 dyrektywy 2013/36.
- 140 Zgodnie z art. 34² ust. 1 ustawy o instytucjach kredytowych instytucja kredytowa określa i wdraża ostrożną strategię, polityki i procedury umożliwiające zarządzanie ryzykiem kredytowym i ryzykiem kredytowym kontrahenta, ryzykiem koncentracji, ryzykiem sekurytyzacyjnym,

ryzykiem rynkowym, ryzykiem operacyjnym, w tym ryzykiem nieodłącznie związanym z modelem gospodarczym, ryzykiem wynikającym z outsourcingu oraz zdarzeniami o niskim prawdopodobieństwie wystąpienia, lecz o istotnych skutkach, ryzykiem związanym ze stopą procentową w odniesieniu do portfela niehandlowego, ryzykiem spreadu kredytowego w odniesieniu do portfela niehandlowego, ryzykiem rezydualnym, ryzykiem płynności, ryzykiem nadmiernej dźwigni finansowej i innym istotnym ryzykiem dla instytucji kredytowej – a także identyfikację, ocenę, analizę oraz monitorowanie tego rodzaju ryzyk w odpowiednim czasie.

- 141 Artykuł 34² ust. 2 ustawy o instytucjach kredytowych stanowi, że strategia, polityki, procedury i systemy instytucji kredytowej muszą być dostosowane do złożoności i skali prowadzonej przez nią działalności oraz do dopuszczalnego poziomu ryzyka określonego przez zarząd instytucji kredytowej i są opracowywane z uwzględnieniem systemowego znaczenia instytucji kredytowej w każdym państwie członkowskim, w którym instytucja ta prowadzi działalność.
- 142 Skarżąca twierdzi, że art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych wprowadza obowiązek wdrożenia ostrożnej strategii, podczas gdy przepisy dyrektywy 2013/36 nie nakładają takiego wymogu.
- 143 W tym względzie należy zauważyć, że art. 74 ust. 2 dyrektywy 2013/36 ma na celu zapewnienie, aby zasady, procedury i mechanizmy, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, były dostosowane do charakteru, skali i złożoności ryzyka ponoszonego przez instytucję. Artykuł 74 ust. 1 tej dyrektywy kładzie nacisk na solidność, skuteczność i adekwatność, odpowiednio, zasad zarządzania, procedur służących identyfikacji ryzyka, zarządzania nim, monitorowania i zgłaszania go oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej, a także polityk i praktyk w zakresie wynagrodzeń, aby umożliwić należyte i skuteczne zarządzanie ryzykiem oraz sprzyjać takiemu zarządzaniu ryzykiem.
- 144 W kontekście art. 74 dyrektywy 2013/36 nic nie pozwala stwierdzić, że EBC popełnił jakikolwiek oczywisty błąd w ocenie, weryfikując, z uwzględnieniem ryzyka ponoszonego przez skarżącą, czy wprowadziła ona ostrożną strategię w świetle art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych. Wprowadzenie takiej ostrożnej strategii może być właśnie jednym z działań pozwalających na realizację i zagwarantowanie celów określonych w art. 74 dyrektywy 2013/36.
- 145 Argument skarżącej oparty na kwestii tego, który przepis prawa krajowego transponuje art. 74 dyrektywy 2013/36, jest zatem bezskuteczny w odniesieniu do badania zasadności trzeciej podstawy.
- 146 Ponadto w odniesieniu do kwestii, czy EBC popełnił oczywisty błąd w ocenie, nie analizując zgodności polityk i procedur skarżącej z art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych, należy stwierdzić, jak słusznie zauważył EBC, że trzecia podstawa wpisuje się w oczywisty sposób w ustalenie dokonane w ramach podstawy drugiej, które obejmowało analizę polityk i procedur wewnętrznych skarżącej, co nie pozwala uznać, że te polityki i procedury nie zostały zbadane.
- 147 W każdym razie, ponieważ art. 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych dotyczy obowiązku obejmującego kilka aspektów, nic nie stało na przeszkodzie, aby EBC skupił się na niektórych z nich, w niniejszym przypadku na strategii skarżącej, w celu ustalenia, czy wypełniła ona ciążący na niej obowiązek wynikający ze rzeczonego przepisu. Artykuł 34² ust. 1 i 2 ustawy o instytucjach kredytowych nie przewiduje, że naruszenie może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia, iż zarówno strategia, polityki, jak i procedury nie spełniają przewidzianych kryteriów.

- 148 Wreszcie, co się tyczy różnych okoliczności uwzględnionych przez EBC w celu stwierdzenia naruszenia obowiązku składającego się na trzecią podstawę, z pkt 6.1.1–6.1.7 zaskarżonej decyzji wynika, że EBC oparł się na wymianie szeregu pism między skarżącą a KRFK. Z tej wymiany pism wynika, że poszczególne próby zmiany strategii skarżącej zostały uznane za niewystarczające do spełnienia kryteriów ustalonych w mających zastosowanie przepisach.
- 149 Skarżąca zakwestionowała szereg okoliczności uwzględnionych przez EBC. W tym względzie należy zauważyć, że nawet przy założeniu, iż EBC popełnił jakikolwiek oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do którejkolwiek z tych okoliczności, a nawet wszystkich tych okoliczności, nic nie pozwala uznać, że wniosek, do którego doszedł, byłby inny w braku tych podnoszonych błędów. Aby tak było, tego rodzaju błędy, rozpatrywane indywidualnie lub łącznie, musiałyby mieć decydujące znaczenie dla wykazania trzeciej podstawy. Tymczasem, biorąc pod uwagę szereg innych ustaleń dokonanych w ramach wymiany pism między KRFK a skarżącą w odniesieniu do strategii przyjętej przez skarżącą w celu zabezpieczenia jej sytuacji finansowej, zawartych w pkt 6.1 zaskarżonej decyzji, a w szczególności fakt, że jest bezsporne, iż skarżąca wykazywała straty od 2017 r., nie zdołała przywrócić rentowności i ponosiła nadmierne ryzyko, EBC miał prawo przyjąć trzecią podstawę w celu uzasadnienia cofnięcia zezwolenia.
- 150 Ponadto, co się tyczy w szczególności pkt 6.1.5 zaskarżonej decyzji, skarżąca stwierdziła, że przedstawiła nową wersję swojej strategii na lata 2022–2024 i że KRFK zażądała od niej dużo bardziej szczegółowych informacji niż informacje przewidziane w przepisach rozporządzenia nr 227. Tymczasem, jak zauważył EBC, KRFK miała prawo, zgodnie z przepisami ustawy o instytucjach kredytowych, zwrócić się do skarżącej o wprowadzenie środków służących wzmocnieniu funduszy własnych, które skarżąca zapowiedziała.
- 151 Co się tyczy pkt 6.2.2 zaskarżonej decyzji, skarżąca powołała się na swoją sytuację finansową w celu zakwestionowania okoliczności, że zdaniem EBC strategia, która ma zostać wdrożona, nie pozwalała jej na generowanie kapitału, aby rozwijać się w sposób trwały i w sposób ciągły spełniać wymogi ostrożnościowe. Podniosła ona, że w stosunku do niej nie zostało wszczęte żadne postępowanie upadłościowe. Tymczasem, jak podkreślił EBC, KRFK stwierdziła, że skarżąca wykazywała straty od 2017 r. i nie zdołała przywrócić rentowności. KRFK wskazała również na szereg aspektów świadczących o niepewnej sytuacji finansowej skarżącej, a w szczególności na ciągły wzrost strat z roku na rok, spowodowanych również niektórymi inwestycjami, a także na nierealistyczny charakter projektu emisji dodatkowych obligacji kapitałowych. W tym kontekście nic nie pozwala stwierdzić, że przedstawione w pkt 6.2.2 zaskarżonej decyzji rozważania dotyczące sytuacji finansowej skarżącej były nieprawidłowe.
- 152 Co się tyczy pkt 6.2.3 zaskarżonej decyzji, skarżąca uważa, że ustalenie dotyczące niemożności skorygowania jej błędnej strategii i przyciągnięcia nowych akcjonariuszy było „bezskuteczne”, ponieważ w okresie po sierpniu 2021 r. nie miała ona możliwości wdrożenia jakiejkolwiek strategii, biorąc pod uwagę zastosowanie środków nadzoru i wczesnej interwencji, które nałożyła na nią KRFK. Tymczasem taki argument nie może dowodzić błędnego charakteru wniosku EBC, zgodnie z którym brak ostrożnej strategii i rentownego modelu gospodarczego sprawił, że skarżąca była zależna od dodatkowych inwestycji ze względu na straty nagromadzone w długim okresie.

- 153 Co się tyczy pkt 6.2.4 zaskarżonej decyzji, skarżąca utrzymuje, że EBC błędnie stwierdził, iż działała ona zgodnie ze strategią z 2018 r., i że w tym względzie nie wziął pod uwagę szeregu okoliczności. Ponieważ jednak okoliczności te stanowią jedynie powtórzenie wcześniej zbadanych argumentów, które zostały przedstawione w celu zakwestionowania oceny EBC i które nie zostały uznane za błędne, nie mogą one wykazać jakiegokolwiek oczywistego błędu w ocenie EBC.
- 154 Co się tyczy pkt 6.3.1 zaskarżonej decyzji, skarżąca uważa, że EBC nie może powoływać się na wagę i czas trwania naruszenia, podczas gdy pkt 6 tej decyzji nie zawiera żadnej analizy tej wagi i czasu trwania. Tymczasem należy zaznaczyć, że pkt 6.3.1 zaskarżonej decyzji jawi się jako wniosek wynikający ze wszystkich okoliczności wskazanych w pkt 6.1.1–6.2.4 jako okoliczności faktyczne stanowiące o istnieniu naruszenia po dokonaniu oceny tych okoliczności faktycznych w świetle mających zastosowanie przepisów. W ramach takiej oceny EBC mógł oczywiście słusznie stwierdzić, że miał do czynienia z poważnym naruszeniem o określonym czasie trwania.
- 155 W związku z tym skarżąca nie wykazała, że EBC popełnił błędy takie jak te wskazane w pkt 63 powyżej, przyjmując podstawy drugą i trzecią w celu uzasadnienia cofnięcia zezwolenia.
- 156 W związku z tym zarzut trzeci należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego

- 157 Skarżąca twierdzi w istocie, że EBC naruszył zasadę dobrej administracji, która odpowiada prawu każdego do bycia wysłuchanym, ustanowionemu w art. 41 ust. 2 lit. a) Karty, oraz prawu dostępu każdego do akt swej sprawy, ustanowionemu w art. 41 ust. 2 lit. b) Karty, obejmując prawo do skutecznej ochrony sądowej ustanowione w art. 47 Karty.
- 158 W pierwszej kolejności skarżąca przypomina orzecznictwo, zgodnie z którym jedynie sądy Unii mogą zapewnić skuteczną ochronę sądową przed działaniami organów krajowych i EBC, mającymi na celu wdrożenie jednolitego mechanizmu nadzorczego. Ta wyłączna kompetencja sądu Unii obejmuje kontrolę zgodności z prawem aktów przygotowawczych do niektórych decyzji lub wniosków dotyczących decyzji zainteresowanych organów krajowych, które mogą mieć wpływ na treść ostatecznej decyzji EBC.
- 159 W tym względzie skarżąca podnosi, że wniosek dotyczący decyzji opiera się zasadniczo na argumentach i okolicznościach przedstawionych w decyzjach nr 215 i nr 216.
- 160 Skarżąca dodaje, że decyzje nr 215 i nr 216 zawierają istotne braki, które nie tylko w nieuzasadniony sposób ograniczyły jej prawa i naruszyły jej interesy, lecz również doprowadziły do wydania przez EBC błędnej i nieuzasadnionej decyzji. EBC powinien był zbadać wszystkie decyzje przyjęte przez KRFK, gwarantując jej prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz do racjonalnego i proporcjonalnego postępowania. Na podstawie swoich ogólnych uprawnień nadzorczych EBC musi bowiem nadzorować organy krajowe w zakresie zgodności z zasadami jednolitego mechanizmu nadzorczego na mocy rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego, w tym powiązanego prawa krajowego. EBC powinien przeprowadzić pełną kontrolę zgodności z prawem wniosków o cofnięcie zezwolenia przedłożonych przez organy krajowe, a także środków przygotowawczych, w szczególności w świetle zasady proporcjonalności i podstawowych gwarancji proceduralnych prawa Unii.

- 161 W drugiej kolejności skarżąca wskazuje, że ocenę zgodności i decyzję nr 215 należy uznać za akty przygotowawcze do zaskarżonej decyzji, wchodzące w zakres ogólnych uprawnień nadzorczych EBC, oraz że akty przedłożone KRFK powinny być poddane kontroli. EBC nie przeprowadził tej kontroli lub nie przeprowadził jej w sposób wystarczający. EBC nie zbadał aktów przygotowawczych, wśród których znajduje się decyzja nr 215. Decyzja ta stanowi akt administracyjny wydany przez organ wobec jednej lub większej liczby indywidualnie oznaczonych osób, ustanawiający, zmieniający, stwierdzający lub rozwiązujący stosunek prawny lub stwierdzający istnienie stosunku faktycznego. Zawiera ona dwie decyzje, jedną o niestosowaniu środka restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a drugą o przedłożeniu EBC wniosku o cofnięcie zezwolenia. Skarżąca dodaje, że EBC dysponuje określonym zakresem uznania przy podejmowaniu decyzji o cofnięciu zezwolenia i że wniosek dotyczący decyzji sformułowany przez KRFK nie jest wiążący. Udział organów krajowych w procedurze prowadzącej do przyjęcia aktów Unii nie może podważyć kwalifikacji aktów Unii, jeżeli akty przyjęte przez organy krajowe stanowią etap postępowania, w którym instytucja Unii sama wykonuje uprawnienia decyzyjne i nie wiążą jej przy tym akty przygotowawcze lub propozycje organów krajowych.
- 162 Ponadto skarżąca podnosi, że art. 62 ustawy o postępowaniu administracyjnym nakłada na organ administracji obowiązek zajęcia stanowiska w przedmiocie wydania aktu administracyjnego, który może być niekorzystny dla jego adresata, poprzez zbadanie stanowiska i argumentów adresata decyzji w danej sprawie. Dodaje ona, że nawet w przypadku wiążącego aktu administracyjnego, aby przepis prawny mógł mieć zastosowanie, strona postępowania ma możliwość dostarczenia informacji na temat istotnych okoliczności. KRFK wskazała w decyzji nr 215 powody, dla których nie wysłuchała skarżącej. Tymczasem zdaniem skarżącej fakt, że KRFK uzgodniła z nią plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, stanowił akt niebędący częścią postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania decyzji nr 215. Uzasadnienia przedstawionego przez KRFK nie można zatem uznać za wystarczający powód do niewysłuchania skarżącej.
- 163 W trzeciej kolejności skarżąca twierdzi, że w toku postępowania w sprawie wydania zaskarżonej decyzji EBC naruszył jej prawo dostępu do akt sprawy. W tym względzie twierdzi ona, że art. 22 ust. 2 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym przewiduje, iż w postępowaniu w pełni przestrzega się prawa zainteresowanych osób do obrony. Osoby te mają prawo dostępu do gromadzonych przez EBC akt sprawy, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. W tym kontekście skarżąca podnosi, że nie miała dostępu do oceny zgodności w ramach przyjmowania decyzji nr 215. Ocena ta nie została jej również przekazana, gdy skorzystała ona z przysługującego jej prawa dostępu do akt w ramach procedury wydania zaskarżonej decyzji. KRFK i EBC naruszyły zatem art. 41 ust. 2 lit. b) Karty, odmawiając skarżącej możliwości zapoznania się z oceną zgodności.
- 164 W czwartej kolejności EBC przyznał skarżącej zbyt krótki termin na przedstawienie uwag w przedmiocie wniosku dotyczącego decyzji. W dniu 30 stycznia 2023 r. EBC skierował do niej pismo, w którym zwrócił się o przedstawienie uwag w przedmiocie wniosku dotyczącego decyzji i wyznaczył w tym celu termin pięciu dni. Skarżąca zwróciła się do EBC z wnioskiem o przedłużenie tego terminu, lecz EBC udzielił jedynie czterech dodatkowych dni roboczych i odmówił wyznaczenia terminu 20 dni, a następnie 15 dni. EBC nie uzasadnił swojej decyzji o przyznaniu skarżącej skróconego terminu na przedstawienie uwag.

- 165 Skarżąca dodaje, że gdyby została wysłuchana w ramach postępowania dotyczącego decyzji nr 215 i gdyby miała co najmniej dwa tygodnie na przedstawienie uwag na piśmie w przedmiocie wniosku dotyczącego decyzji, mogłaby przedstawić swoje uwagi w przedmiocie okoliczności faktycznych i prawnych wskazanych w ramach jej zarzutów pierwszego, drugiego i trzeciego. Uważa ona zatem, że gdyby została wysłuchana, wynik postępowania byłby inny.
- 166 EBC twierdzi, że zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.
- 167 W pierwszej kolejności, co się tyczy kwestii, czy EBC powinien być poddać kontroli decyzje nr 215 i nr 216, z jednej strony w odniesieniu do pierwszej z tych dwóch decyzji należy zauważyć, że została ona podjęta w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odrębnej od procedury cofnięcia zezwolenia, która doprowadziła do wydania zaskarżonej decyzji. Ta procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy przede wszystkim do kompetencji właściwych organów krajowych, podczas gdy procedura cofnięcia zezwolenia, choć rozpoczyna się od dochodzenia prowadzonego przez właściwy organ krajowy, to kończy się decyzją EBC.
- 168 Z drugiej strony, chociaż w pkt 3.4 zaskarżonej decyzji jest mowa o decyzji nr 216, wydaje się, że ma to na celu przedstawienie okoliczności faktycznych i kontekstu. Z okoliczności tej nie można wywnioskować, że zaskarżona decyzja opiera się zarówno na tej decyzji, jak i na decyzji nr 215, aby uzasadnić cofnięcie zezwolenia. Jak zauważył EBC, stwierdzenie sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością dokonane przez KRFK wpisuje się w ramy procedury odrębnej od procedury prowadzącej do cofnięcia zezwolenia.
- 169 W każdym razie, jak stwierdzono w ramach badania zarzutów pierwszego i drugiego, o ile przy podejmowaniu decyzji EBC powinien na podstawie art. 83 ust. 2 rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego wziąć pod uwagę w szczególności swoje badanie okoliczności uzasadniających cofnięcie, o tyle nie oznacza to, że powinien on wiedzieć o każdej innej decyzji podjętej przez właściwe organy krajowe w ramach ich kompetencji. Jak przypomniano w pkt 72 powyżej, EBC jest właściwy do cofnięcia zezwolenia na podstawie ustaleń dokonanych przez właściwe organy krajowe.
- 170 W drugiej kolejności, co się tyczy podnoszonego naruszenia prawa dostępu do oceny zgodności w ramach przyjmowania decyzji nr 215, należy zauważyć, że argument skarżącej dotyczy procedury odrębnej od procedury prowadzącej do cofnięcia zezwolenia, wobec czego należy go oddalić jako bezskuteczny.
- 171 W trzeciej kolejności, co się tyczy rzekomo niewystarczającego terminu na skorzystanie z prawa do bycia wysłuchanym, należy przypomnieć, że skarżącej przyznano łącznie dziewięć dni roboczych na przedstawienie uwag w przedmiocie wniosku dotyczącego zaskarżonej decyzji, które obejmują cztery dodatkowe dni w stosunku do pięciu dni początkowych. Bezsporne jest, że wniosek dotyczący odnośnej decyzji zawierał tylko dwa dokumenty, o których skarżąca nie wiedziała wcześniej.
- 172 W tym względzie z art. 31 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego wynika, że strona procedury nadzorczej EBC co do zasady powinna otrzymać możliwość wypowiedzenia się na piśmie w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania dokumentu zawierającego stan faktyczny, zarzuty i podstawy prawne, na jakich ma być oparta decyzja nadzorcza EBC. Artykuł 31 ust. 3 akapit trzeci tego rozporządzenia ramowego przewiduje, że w szczególnych okolicznościach EBC może skrócić ten termin do trzech dni roboczych, a termin ten ulega również skróceniu do trzech dni roboczych w sytuacjach,

o których mowa w art. 14 i 15 rozporządzenia podstawowego o nadzorze ostrożnościowym, a zatem w szczególności w przypadku decyzji o cofnięciu zezwolenia, o której mowa w art. 14 ust. 5 tego rozporządzenia.

- 173 Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy, możliwość skrócenia terminu oraz fakt, że skarżąca nie знаła z wyprzedzeniem jedynie dwóch dokumentów załączonych do wniosku dotyczącego decyzji, nie wydaje się, aby EBC naruszył prawo skarżącej do bycia wysłuchaną, wyznaczając termin pięciu dni, przedłużony następnie o kolejne cztery dni, na przedstawienie uwag w przedmiocie wniosku dotyczącego decyzji.
- 174 Ponadto należy podkreślić, że skarżąca nie zakwestionowała zgodności z prawem skróconego terminu przewidzianego w art. 31 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia ramowego w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego. Jednocześnie orzeczono już, że prawodawca Unii dokonał oceny rozsądnego charakteru terminu przewidzianego w tych przepisach, wyważając przeciwstawne interesy, mianowicie z jednej strony prywatne interesy instytucji kredytowych w dysponowaniu jak najdłuższym czasem na przedstawienie uwag, a z drugiej strony interes publiczny w tym, aby przywrócenie zgodności z prawem nastąpiło możliwie jak najszybciej (zob. wyrok z dnia 6 października 2021 r., Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, T-351/18 i T-584/18, EU:T:2021:669, pkt 374).
- 175 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut czwarty należy oddalić jako bezzasadny, a tym samym skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 176 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem EBC obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (dziesiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Baltic International Bank SE zostaje obciążony kosztami postępowania.

Porchia

Jaeger

Nihoul

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 czerwca 2025 r.

Podpisy